

Xabier Etxaniz Erle

EHUKO IRAKASLEA

Funtzionario naizen hau

Azken garai honetan erabat harrিতuta utzi nau funtzionarioen kontrako jarrerak hainbat komunikabidetan, eta ez leihatilan daudenen artean erantzun zakarrekoak ezagutu ez ditudalako, horien ondoan atseginak, pazientzia handikoak ere ezagutu baitituz.

Harritu naute bi kontuk. Batetik funtzionario figura horrelako jendearekin erlazionatzeak, zakar erantzun, alfer fama... duen jendearekin. Eta bestetik krisi garaian behin-betiko lanpostua duten horien kontrako jarrerak. Behin-betiko lanpostua dutenez estutu daitezela!

Niri, berriz, funtzionarioei buruz hitz egitean nire postaria datorkit burura, belauna gaizki izanik ere laugarren pisuraino igotzeko prest liburuak dakartzanean; edo gure hiriko kaleetan lorategietatik zakur kakak kentzen aritu ohi diren lorazainak, ospitaletako hainbat ezagun... eta beste lagun asko, ni bezala unibertsitatean edo euskal kulturaren alde aritzen direnak; dagoen politikaria egonik hor lanean jarraitu duen jendea, beren ideiak bultzatzen, beren lana egiten, epe luzerako proiektuetan parte hartzen.

Edozein erakunde publikotan gaudenok dagoen jendearekin moldatu behar dugu, ezin dugu hau kendu eta hori ekarri. Ezin dugu gogoko

ALEX LARRETXI

dugun laguna edo egokia iruditzen zaiguna kontratatu besterik gabe, ezta bestelako ideiak edo jarrerak dituen bota. Eta, hain zuzen, horixe du alde erakunde publikoak, iraunkortasuna ematen dizula eta baita garrantasuna ere jendea kontratatzean. Baina alde ona duen bezala badu ere bestelakoa; nire lagun mediku bati pribatua aritzen zen beste lankide batek esan zionean zein

ondo bizi ziren Osakidetzakoak orain krisi garai honetan nire lagunak erantzun zion moduan, gu beti bizi gara antzera, diru gutxiago dagoen garaian baina baita ekonomia primeran ibili eta beste batzuek soldatak ederki igo dituztenean ere. Castillo Suarezek zioen bezala: “Askori, *funtzionario* hitza aipatzean, burutara datorkie leihatila batean dagoen pertsona, eginkizun handiegirik ez duena eta ‘etor zaitez

bihar inprimakia beteta’ esaten duena modu zakarrean. Gutxiago jabetzen dira ebakuntza bat egin behar digutenean esku-ohetan eramaten gaituena ere funtzionarioa dela, herriko festetan oholtza muntatu eta desmuntatzen duena, bigarren hezkuntzako institutuko atezaina, haur eskolako zaintzaileak, parkeak ureztatzen dituzten lorezainak... Horiek ere funtzionarioak dira, baina ez dituzte soldata onak inondik ere, areago eremu pribatuarekin alderatuta”. ■

HIRUKO TXIKIAN

Joxemari Ostolaza

Zorra egiteko abildadea balio denean, zorgabea, zorrik egin gabe bizi ahal izatea gabezia izango da, eskasia. Zorretan ez bizitzea irakatsi ziguten, eta ezinbestean egindakoak kitatu bitartean ez-bizitzen, zorrari aurpegia eman eta hura berdintzea baitzen bizitzea. Eta orain, zenbait eta handiagoa zorra orduan eta aberatsagoa zorduna. Gobernuek erakutsi dute bidea, zorpetze prozesua deitu eta gaizkile ustelen prozesioa arrakastatsuen pasarela bilakatu. Herriko Etxeek duten kudeaketa bikainaren neurgailu ia bakarra beren zorra da, aberats egiten dituen. Biztanlea zorpetuz

Zorpetzea

udaletxea aberastu. Kirol espektakulua dugu honen adibide argia, eta futbol elkarteak ikurrak. Gure bizi pribatura eraman nahi izan dugu sistema. Ortuak orube eta orubeak auzo berri bilakatzea izan da kirol espekulatzailerak arrakastatsua zorpetzeko abildadea ahitu arte, eta beren zorrak kitatzen ikasi ez zutenek, auzoak eraikin eta orubeak zulo. Zorgabeek ordaindu beharko dute zordunen desmasia. Eta zordunei aurre eginez gero, intsolidarioen famaz bataiatuko dituzte erlijio berri honen sortzaileak, aurrerantzean ere eliza honetan kanonigo izaten jarraitu nahi dutenek, oro zorpetzeko abildadea dutenek. ■